

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

Nové Město na Moravě
duben 2005

Pán vstal z mrtvých! Aleluja! Radujme se!

Jen několik prostých slov, která zní v dějinách už 2000 let. Je to skutečně nejradostnější poselství, které kdy lidstvu bylo hlášáno. Poselství nového života. Poselství o „*novém jaru*“ v životě každého člověka i v životě lidstva.

I když žijeme ještě ve starém světě, kde všechno stále podléhá změnám a zániku, přesto už prosvítá světlo a jas z „*nového stvoření*“. V našem světě sice má vždy smrt konečné slovo, ale už je zdě něco nového. Síla této skutečnosti **Velikonoce** voní novou nadějí a dává životu nejen smysl, ale i sílu do všech temných prázdných a bolestných dnů.

Ještě dnes vidím před sebou smutek v jedné rodině. Otec několika malých dětí náhle vážně onemocněl. Několik týdnů se o něj strachovali, doufali v jeho uzdravení, prosili. Smrt nakonec zvítězila. Víme, že zvítězila i nad Lazarem, kterého Ježíš vzkřísil. Co se tedy změnilo? Vítězí smrt navždy?

NE! Slovo Boží nás ujišťuje: Bůh nás nechce předat smrti. On nám dal **nový způsob jak přežít smrt**. Pán Ježíš vyslovil tu zdánlivě paradoxní větu: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mne věří, i kdyby umřel, bude žít na věky.*“ A tato Ježíšova věta se naplnila o velikonočním ránu. A musí být naší starostí, ať se ke všem lidem na této zemi dostane tato jedinečná zpráva: **Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých a tak zvítězil nad smrtí.**

Velikonoce znamenají konec její moci. Když smrt nemohla navždy zadržet Ježíše Krista, pak to platí také pro ty, kteří v něho uvěřili a vydali mu celý svůj život. Pán Ježíš říká: *Já jsem živ a také vy budete živi!*“ (Jan 14,19)

Přesto smrt i nadále zůstává záhadou, protože nový život je **tajemstvím**. A my se zatím můžeme jen těšit a radovat se.

P. Jan Daněk

Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste. "Tu větu dobře známe a z paměti odříkáváme při našich bohoslužbách. Rozjímáme o ní, vždyť krásně shrnuje to, co chceme během této slavnostní doby slavit.

Hlásání smutné zprávy, uvěření radostnému překvapení a nový život plný touhy po Pánu. To byly velikonoce Panny Marie, apoštolů i dalších prvňáků křesťanů.

Jak vypadá život křesťanů 2000 let po Kristových velikonicích? Smrti se sami bojíme tak, že o ní raději nemluvíme. Vzkříšení je pro nás tak vzdálené, že žijeme, jako by nebylo, a svou víru často skrýváme. Čekáme na různé lidi, věci a události, ale na Boží příchod do našeho života nikoliv.

Přitom Kristus svou smrtí smrt přemohl, svým vzkříšením obnovil život a je s námi po všechny dny našeho života, dokud nepřijde, aby nás definitivně uvedl do své slávy. Abychom tvář v tvář bolesti a smrti slyšeli jeho slova: „Neboj se!“ Abychom obklopeni pomíjivou radostí a prázdným životem pochopili: „Jen věř!“

Jak zvěstovat Kristovu smrt, vyznávat jeho vzkříšení a čekat na jeho příchod? Tak, že posílnění eucharistií v sobě necháme umírat projevy „starého člověka“, dáme vzejít „člověku novému“ a začneme toužit po Kristu, podobně jako on toužil po nás. Zkrátka druhé lidi ze srdce nazvěme svými bratry a Boha milujícím Otcem.

P. Jiří Pešek

Víra jakožto důvěra

Teologové se shodují v názoru, že věřit neznamená v první řadě považovat určité skutečnosti za pravdivé, ale že jde především o vztah k Bohu. Hovoří proto o víře v ty, na rozdíl od pouhé víry v to. Věřit znamená důvěřovat Bohu. Kdo spoléhá na Boha, získal pevnou půdu pod nohama. Jeho důvěra mu zároveň poskytuje oporu při budování sebedůvěry i důvěry v druhé. V Bibli je ale víra a důvěra vždycky také výrazem Boží milosti. Neznamená to však, že se mi této víry buď dostalo, anebo ne. Víra jako důvěra je Božím darem člověku. Přesto se jí také možu učit.

Starší mniši vytvořili metodu, kdy do své nedůvěry a strachu vnášeli biblické slovo důvěry, které po dlouhou dobu opakovali, například: Hospodin je se mnou, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk? (Žl 118).

Postavím-li se tímto slovem svému strachu, postupně se propracuji k důvěře, kterou chovám ve svém nitru. Rozjímáním biblických slov dokážeme v sobě důvěru v Boha objevovat, vyvolávat ji z hloubi své duše.

Někdy je nám prostě dána zkušenost Boží blízkosti. Vnímám-li při bohoslužbě nebo ve chvíli tichého rozjímání Boží spásanosnou blízkost, prožívám zároveň i důvěru a nepotřebuji už nic jiného dělat. Ona je prostě tu a mým jediným úkolem je zcela se jí odevzdat. Ježíš se nás však vždy snaží povzbudit k dětské důvěře v Boha, jenž je naším Otcem. V Lukášově evangeliu jej přirovnává k otci, který dává svým dětem dobré dary (Lk 11, 11-13). Naplnění důvěrou prosme nebeského Otce, aby nás osvobodil od strachu, aby nás zbavil malověrnosti a aby vnitřně posílil naši nedostatečnou sebedůvěru. Tím pravým darem, který nám Otec věnuje, je sám Duch svatý; on je hlubší než duch strachu, úzkosti a nedůvěry. Přestaneme lpět na různých věcech své prázdné ruce nabídneme Bohu, aby je mohl naplnit svým Duchem.

(Anselm Grün – Víra, naděje, láska)

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

SVĚTOVÁ NÁBOŽENSTVÍ – III. BUDDHISMUS

Pokud chceme hovořit o buddhismu, musíme si na úvod říci toto. Světové náboženství buddhismus, k němuž se dnes ve všech jeho podobách hlásí celkově 350 milionů lidí, má své **kořeny** v krizi, v níž se ocitlo indické národní náboženství, založené na posvátných knihách **véd**. Vzniká asi v první polovině tisíciletí př. Kr.

V dějinách lidstva existuje několik osobností, které svým slovem, činem a údělem provedli duchovní revoluci a dali náboženství nový směr. Takovou postavou je Góta-ma, který se nazývá Buddha, což znamená osvícený „Probuzený“, „Osvícený“. Je uctíván v celém světě a vedle Ježíše Krista je nejčastěji zmiňovanou náboženskou postavou. Vyznačuje klid, suverenitu, převahu a pokoj. **Třetí oko** uprostřed čela symbolizuje duchovní vhled a prodloužené ušní boltce symbolizují moudrost. V buddhismu nejde především o spekulace, ale o to zvládnout realitu života.

Osobnost Buddhova. Kdo je tento muž? Jeho jméno je **SIDDHARTA GUA-TAMY SAKJA** (nebo se **uvádí SIDDHATTA GÓTOMA SAKJA**) (Buddha), princ, syn knížete ze severní Indie.

Dříve se vedly spory, jestli je Buddha historickou osobností, zda tedy skutečně existoval. Dnes se o tom již nepochybuje, protože r. 1896 byl na území dnešního Nepálu objeven sloup, který pochází ze 3. stol. př. n. l., s nápisem: „Zde se narodil Buddha, světec z rodu Šákjů“, který svědčí o tom, že již předtím byla vesnice Lumbini považována za Siddhartovo rodiště.

V roce 1898 pak byla u vesnice Pipráhvy objevena stéla (kopulovitá stavba), ve které se našla schránka s částí Buddhových ostatků. Co se ale týká dalších historických faktů ohledně jeho osoby, pohybujeme se na tenkém ledě.

Již okolnosti jeho narození byly prý **záračné** a astrologové mu předpověděli, že se stane duchovním učitelem, nebo panovníkem, který ovládne celý svět.

Ve snaze vychovat syna pro panovnickou roli se jeho otec snažil mladého prince izolovat od vlivu okolí a tak byl mladý Siddharta vychováván osaměle v přepychu a pohodlí. Ve věku 16-ti, nebo spíše 19-ti let se oženil (zprávy se rozcházejí) s ženou, která se jmenovala Jašodhara a některé prameny uvádějí, že měl ženy dvě.

Legenda dále říká, že k zásadnímu zlomu v postoji k životu u mladého prince došlo při jeho vyjíždkách z paláce, kdy se postupně setkal s těžce nemocným mužem, vetčným starcem a s pohřebním průvodem. Tak princ poznal, že v životě existuje utrpení, ale oči mu otevřelo až setkání čtvrté, kdy potkal **potulného mnicha**, ze kterého vyzářoval mír a vznešenost. Tehdy došlo k obratu v jeho životě.

I když se mu právě narodil po dlouhém čekání první potomek – syn Rahula, odchází v 29-ti letech z paláce, nastupuje duchovní cestu a stává se sám putujícím asketou. Opouští vlast na indicko – nepálské hranici a v oděvu askety se stává bezdomovcem. Jako mnich chce potom najít vykoupění z utrpení. Jeho pokusy v askezi a tělesném cvičení končí **bez úspěchu**. Nakonec po dlouhé době dosáhne vytoženého osvícení.

Šest let po svém odchodu z domova si vyhlédl strom (fíkus, nebo fíkovník), posadil se pod něj a umínil si, že nevstane, dokud nedosáhne svého cíle. A tak pomocí meditací (po 49 dnech pod stromem *bódhi* v Bodgháji) dospěl k samému jádru jsoucná, po-

chopil, co je hnací silou bytí a jak se osvobodit z koloběhu života. Tato jeho zkušenost je nazývána osvícením, či probuzením. Siddharta se tak stal Buddhou – „Bdělým“, „Osvíceným“. Má nyní odpověď na čtyři otázky: **1. Co je utrpení? 2. Jak vzniká? 3. Jak může být překonáno? 4. Jaká je cesta k dosažení toho?**

Svoje poznání pak zformuloval do učení, které pak až do smrti předával svým posluchačům. Jeho první promluva konaná podle legendy v Gazelím háji u indického města Váránasi, je tradičně nazývána Rozpravou o roztočení kola učení (*dharmy*) a obsahuje **základ buddhismu**. A to jsou právě ony Čtyři vznešené pravdy: **1. Existence utrpení** – jakékoliv uspokojení je jen dočasné, člověk je konfrontován se zklamáním, smrtí, a vyhlídka je bezútěšná, protože Buddha přejímá učení o **reinkarnaci**, protože se člověk stále znovu rodí v lidské i zvířecí podobě. **2. Příčinu utrpení** – odhaluje je v „žízni“, je to neustálá žádostivost, člověka neuspokojí, dočasně ji přeruší jen smrt, po reinkarnaci to znovu začíná dokola. **3. Možnost odstranění utrpení** – lze zrušit jen odstraněním „žizně“, žádosti, to je oprostění mysli od jakékoliv pohnutky, která by mohla vést k novému zrození a tak zabránit dospění do **nirvány** (to je naprosté osvobození – stav, kdy přestane žížeň po uspokojování smyslů). **4. Návod** – to je osmidílná stezka.

OSMIDÍLNÁ STEZKA **1. Správné pochopení** – vše hodnotit pod zorným úhlem buddhistické nauky. **2. Správné rozhodování** – rozpoznat pravou povahu situace a nezaplést se znovu do koloběhu života (tzv. samsáry). **3. Správná mluva** – nepomlouvat, nemluvit zbytečnosti. **4. Správné konání** – buddhisté zachovávají 5 příkázání: nezabíjet živé tvory, nekrást, necizoložit, nelhat a nepít opojné nápoje, mniši zachovávají ještě dalších 10 zákazů. **5. Správný způsob žití** – obživu má věřící získávat jen způsobem, který neodporuje správnému konání (např. zákaz obchodu se zbraněmi). **6. Správné snažení** – zapojení vůle. Osvobození tedy není v buddhismu vnímáno jako milost Boží, ale jako vyvrcholení snahy samotného člověka. **7. Správné uvědomění** – být si neustále vědom obsahu své mysli. **8. Správné soustředění** – cvičení meditace.

Podstata učení:

Svět a všechno co je v něm probíhá neustále koloběhem vznikání a zanikání.

Duše se neustále rodí a umírá a podle svých zásluh se může znovu narodit do lidského těla, které je o kousek blíže vysvobození z koloběhu života, nebo, v případě špatných skutků, do těla zvířecího. Cílem je osvobodit se a dojít do stavu nirvány.

Srovnání s křesťanstvím a východiska k dialogu: To vše se událo asi před 2500 lety. Vzniklo tak nové náboženství, jimž byly zavrženy základy starého indického náboženství: autorita véd, nadvláda bráhmaňů a krvavá oběť. Místo toho nastoupilo zduchovnění, zniternění a ponoření. Buddha šel touto cestou z vlastní síly. Probuzení není žádné sebevypoupení. **Není to Boží dar.** Pro Buddhu neexistuje žádný **Bůh stvořitel**. Pro hinduisty je Buddha deváté ztělesnění (avatara) boha Višnu. Malé kláštery a chrámy jsou svědecktvím toho, jak se buddhismus rozšířil po celé Asii.

Otázku původu světa ponechává Buddha nezodpovězenou. Buddhovo poselství není pesimistické. Neutěšuje životem po smrti, ale ukazuje cestu zde a nyní ve všedním dnu. Do vykoupení (nirvány) vede osmerá cesta.

Vznikl **tibetský, čínský, thajský a japonský** buddhismus. Nejzajímavějším a neznámějším je zřejmě buddhismus tibetský, který v sobě zahrnuje i prvky původního

šamanského učení. I v Tibetu je více buddhistických sekt.

Nejvyšší moc ve státě převzal postupně opat buddhistického kláštera ve Lhase, jehož titul je **DALAJLÁMA** a je považován za vtělení Buddha. Současný dalajláma je 14. v pořadí a jmenuje se Džampal Ngawang Lozang Ješe Tändzin Gjamcho. Z politických důvodů musel v r. 1959 opustit Tibet, který se v r. 1950 dostal pod čínskou správu. Číňané zde velmi tvrdě postupovali proti domácímu tibetskému obyvatelstvu a právě v r. 1959 vypuklo velké povstání a dalajláma musel odejít do exilu v Indii, kde je dodnes. V roce 1989 byl vyznamenán Nobelovou cenou míru.

Další rozdělení buddhismu:

Prvotní buddhismus, který uchovával hlavně učení svého zakladatele se nazývá **HÍ-NAJÁNA** (malá cesta).

Později, při svém šíření prodělalo buddhistické učení proměnu. Každý adept buddhistického učení už nemá být **arhatem** – tzn. bytostí, která se sama vymanila z koloběhu života, ale tzv. **bódhisattvou** – probuzeným, který má pomáhat lidem k tomuto osvobození. Tento směr se nazývá **MAHAJÁNA** a tvrdí, že neexistoval pouze jeden Buddha, ale jmenuje jich celkem pět, i když na tomto světě měl žít jako Buddha pouze princ Siddharta. Mahajánový buddhismus je velmi složitý a uctívají se v něm různé osoby Buddha a Bódhisattvů, takže se někdy vytváří mylný dojem, že jde o uctívání mnoha bohů.

Od 5. stol. do původního učení začíná vnikat stále více hinduismus, magie a pověry.

V osmém století tak vzniká nový druh buddhismu – tzv. **TANTRICKÝ BUDDHISMUS**, jímž se prolínají nejen magické prvky, ale hlavně erotiky. Absolutno je myšleno jako spojení dvou principů – mužského a ženského a nejvyšší blaženosti lze podle tohoto učení dosáhnout mystickým spojením s pravým věděním za pomoci tajných (sexuálních) rituálů.

Zvláštním druhem buddhismu je buddhismus **ZENOVÝ**, který hledá zvláštní meditační techniky, které by člověka dovedly co nejrychleji k osvětlení. V Japonsku ho převzali hlavně samurajové.

Mnišství. To je v buddhismu pojem. V křesťanství je spíše okrajové, zatímco v buddhismu je **centrální**. Kdo se chtěl dát cestou vykoupení stáhl se ze světa do společnosti mnichů. Mnich zde přijímá 5 zvláštních příkazů – to platí od dob Buddhových. Jíst jednou denně, vyhýbat se tanci a slavnostem, zřící se ozdob a parfému, vyhýbat se luxusní posteli nebo židli, nemít vlastních peněz. Mnich na sebe bere 200 pravidel, u některých komunit to je 227 – 400. Tato jsou přizpůsobena **modernímu životu**. (Vzpomeňme, jak v TV ukazovali **Dalajlámu**, jak má dílničku a opravuje a vyrábí zde všechno možné.) Některé kláštery zbohatly nadacemi a dary. **Vedlo to až i k boji** mezi rivalizujícími kláštery. (Viz kniha „Spurensuche“ od Hanse Künga, v evangelickém tisku Buddhismus od Milana Opočenského)

V každodenním životě je u věřících buddhistů málokdo tak ve vážnosti jako mnich. Od ostatních lidí se mniši odlišují tmavočerveným, černým, šedým nebo oranžovým šatem. Mniši učí a jsou k dispozici pro domácí ceremonie: svatby, pohřby, požehnání nového domu či bytu. Recitují ze svatých textů a zahánějí svými mantrami zlé duchy. Za tyto služby mohou přijímat jídlo, peníze a dary. Přejít mezi mnišským společenstvím a laiky je mnohem **lehčí než v křesťanství**. Mniši a řádové sestry mohou vždy

vystoupit nebo zase vstoupit do kláštera. Na příklad v Thajsku se mladí lidé nechávají ostříhat a vstupují do kláštera na tři měsíce, aby mohli studovat buddhistické učení. Je to druh exercicií. Studenti nemají učení jen studovat, ale praktikovat a předávat dál. Během debat se v klášteře sedí. Otázky jsou předkládány a ukončovány hlasitým tlesknutím. Učí se tak dialektice a rétorice a rychlému analytickému myšlení. Ve středu mnišského života je **meditace**.

Učení o sebeodříkání má člověku pomoci odvrátit se od sebezaujetí, sebestřednosti, přílišné touhy a nenávisti a obrátit se k nesobeckosti a soucítění. To je blízké křesťanství. „Kdo život ztratí, zachová jej.“ (Lk 17,33) To se může stát východiskem pro buddhisty a křesťany.

V čem se buddhismus a křesťanství zásadně liší?

Spása je z Boha. Pro křesťana je spása darem milosti Boží × buddhisté spoléhají jen sami na sebe, aby došli osvobození.

Existuje Bůh. Křesťané věří v jednoho Boha, který stvořil svět a je milujícím Otcem × v buddhismu v podstatě pojem Bůh neexistuje, proto je někdy buddhismus nazýván **neteistickým** náboženstvím. V buddhismu je v centru učení člověk a jeho osvobození.

Život je jedinečný a jen jeden. Křesťané věří, že člověk se rodí jen jednou a každý život je tedy jedinečný × buddhisté věří na převtělování (reinkarnaci) duší a to nejen do jiných lidí, ale i do zvířat.

Pevné náboženství pod autoritou Boha. Buddhismus je náboženství, které se velmi dobře přizpůsobuje kultuře země, kam se šíří, i jejím zvyklostem a náboženským kořenům × křesťanství má všude na světě poměrně univerzální charakter. I když se nepatrně přizpůsobí zvyklostem země, nikdy se to netýká **změny** v křesťanském učení.

Bůh svěřil celé stvoření člověku. Protože důležitou součástí buddhismu je přikázání nezabíješ, které se ale nevztahuje jen na člověka, nýbrž na všechny živé tvory, hraje v buddhismu podstatnou roli i **vegetariánství** × křesťanství nemá speciální příkazy pro stravování věřících, s výjimkou postních praktik.

Zpracovala Mgr. D. Svobodová a otec Jan Daněk

Literatura k buddhismu:

- [1] M. Eliade, I. P. Culianu – Slovník náboženství, Č. Spisovatel 1993
- [2] K. Werner – Náboženství jižní a východní Asie, MU Brno 1995
- [3] D. Lužný – Nová náboženská hnutí, MU Brno 1997
- [4] J. Kubalík – Dějiny náboženství, ČKCH Praha 1984
- [5] V. Lesný – Buddhismus, Praha 1948
- [6] Džátaky – příběhy minulých životů Buddhy (překlad D. Zbavitel), DhamaGaia, Praha 1993
- [7] V. Lesný – Buddha a buddhismus pálijského kánonu, Kladno 1921
- [8] Otázky Milindovy (překlad V. Miltner), Praha 1988
- [9] J. Filipický, J. Vacek – Ašóka, Praha 1970
- [10] Nyanatiloka – Slovo Buddhovo, Stratos Praha 1993
- [11] Jádru transcendentální moudrosti (Sútra srdce), překlad J. Kolmaš, DhamaGaia, Praha 1992
- [12] Hans Waldenfels, Světová náboženství, Zvon Praha 1992
- [13] Vojtíšek Zdeněk, Encyklopedie náboženských směrů v České republice, Praha, Portál 2004

Milé děti,

určitě všichni víte – Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota – tři veliké dny. Připomínají posvátné a veliké věci, které pro nás Ježíš vykonal, Jeho utrpení, smrt a zmrtvýchvstání. Když jsem byla malá, přišlo mi to hrozně kruté – Ježíš byl přece dobrý a hodný a musel takhle krutě trpět a nakonec Ho zabili. Vždycky mě napadalo, že to tak vůbec nemuselo dopadnout. Kdyby třeba Bůh poslal svoje anděly, aby ho zachránili, nebo kdyby se za něho bili apoštolové, kdyby třeba zorganizovali nějaké povstání a zburcovali lidi a pobili Římany a Ježíše odvezli do bezpečí. Nebo kdyby se Pilát nebál a propustil ho... Až později jsem pochopila, že se to nijak jinak stát nemohlo. Kdy-

by Pán Ježíš nezemřel, nikdy bychom nemohli jít do nebe. Cesta by byla zavřená, nebyli bychom vykoupení. Takhle veliká ta oběť byla.

Mám pro vás takovou hádanku. Víte, co je nejkrásnější a nejdůležitější poselství Velikonoc? Jestli ne, můžete si to přečíst, když za sebou podle čísel seřadíte písmenka z rámečku.

Pěkné Velikonoce.

Vaše kamarádka				P10
B1	K8	Í4	J17	Š15
L5	V13	A20	Ř11	Y26
E22	V23	U16	A9	Ž3
E18	S7	E12	Á6	N25
O2	N19	Y14	I24	Š21

Slavnost vzkříšení

Když o své smrti a zmrtvýchvstání mluvil Kristus, přirovnal je k zasetí a zániku zrna, jež vzklíčí a vynese mnohonásobný život klasu. Poukázal k tomu, že v zrně je ukryt životní příběh klasu, který se odvine jedině, když se zrno vydá. Slovo vzkříšení je etymologicky spjato se slovem křesat. Velké obřady velikonoční noci začínají vykřesáním ohně. Křesání – sotva si lze představit něco chladnějšího a mrtvějšího než kámen. A přeci! Z této dokonale neživé hmoty vylétne jiskra, která dokonale zažehne oheň. Od takto získaného ohně je zapálen paškál, velikonoční svíce, která je vnesena do temného chrámu. Svíce je symbolem vzkříšeného Krista, který vítězí nad temnotami smrti. Svíce je pozdvižena a postavena a zpívá se před ní chvalo zpěv. Svíce se proměňuje ve světlo, které zahání tmu.

Každá svíce žije tím, že se takto proměňuje. Citliví mistři gotické malby znázorňují zmrtvýchvstalého Krista v bělostně zářícím rouchu. Není to látka, je oděň do světla, které z něho vyzáruje.

Zmrtvýchvstání stojí teď před naším zrakem jako povstání ve světle, či povstání do světelné podoby. Tento zářivý obraz Kristův je založen v jeho naprostém sebevydání pro bližní. Hořící svíce, symbol vzkříšení, je obrazem lidského života a poznání. Jde o pozvání k určitému životnímu přístupu.

Stojíme tu před volbou. Na jedné straně můžeme pevně držet vše, co nám patří, pro sebe a nedělat nic pro druhé. Na druhé straně se nám otvírá cesta k pomoci připraveného štědrého člověka, který rozdává čas, síly, zájem i majetek druhým a zanechává světlou životní stopu. I tato cesta končí biologickou smrtí, ale světlo laskavosti přetrvává.

(Velikonoce – P. Piřha)

Informace a oznámení

Přehled bohoslužeb

	neděle	pondělí	úterý, čtvrtek, sobota	středa	pátek
Nové Město	7.45 9.00		7.00	18.30	18.30
Bobrová	10.45	18.00			17.30

POZOR! Od Velikonoc změna začátku večerních mší!

Použité poštovní známky

Prosím nevyhazujte! Nemáte-li pro ně jiné uplatnění, mohou za každou z nich hladovějící z třetího světa získat asi tak krajíc chleba. Známky sbíráme do krabice v zadní části kostela, mohou být i neodlepené na kousku obálky či pohledu. Děkujeme.

Po stopách pěších poutníků do Říma.

Nabízíme zájezd od 10. - 16. července spojený s pěším putováním (cca 15 km) přes Alpy a Apeniny. Info na nástěnce v kostele. Přihlášky: 566 616 407 - p. J. Šustr.

Poselství Svatého Otce k XX. světovému dni mládeže

„Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,2) – téma nadcházejícího světového setkání mladých. Kristovo světlo ozářilo chápavost a srdce mudrců – „vydali se na cestu“ (Mt 2,9) Neváhali nechat všeho, aby mohli jít za hvězdou, kterou viděli zářit na východě. Milování, je důležité naučit se rozpoznat znamení, kterými nás Bůh volá a vede. Když jsme si vědomi, že nás vede On, naše srdce zakouší hlubokou a opravdovou radost, která se pojí s živou touhou setkat se s ním a s vytrvalým úsilím poslušně ho následovat.

XX. World Youth Day
Cologne 2005

„Padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.“ (Mt 2,11) Draží mladí, nabídněte i vy Pánu zlato svého bytí – svobodu následovat ho z lásky a odpovědět mu tak věrně na jeho zavolání; nechte k němu vystoupat kadidlo své vroucí modlitby ke chvále jeho slávy; obětujte mu myrhu neboli vděčnost Jemu, pravému Člověku, který nás tak miloval, že za nás zemřel na Golgotě jako zločinec.

Klanějte se jedinému pravému Bohu, přiznejte mu první místo ve svém bytí! Modloslužba je stálým pokušením člověka. Pokušení věřit jednoduchým mýtům úspěchu a moci, nevěřit lživým iluzím, odmítněte vábení peněz a konzumismu. Klanění se pravému Bohu představuje opravdový postoj odporu vůči každé formě modloslužby. Klanějte se Kristu: On je kámen, na kterém postavíte svou budoucnost a spravedlivější a solidárnější svět. Ježíš je vládcem pokoje, pramenem odpuštění a usmíření.

„Vrátili se do své země jinou cestou.“ (Mt 2,12) – taková změna směru může symbolizovat obrácení. To s sebou nese napodobení jeho způsobu jednání - abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu, ale abychom se změnili, obnovili svoje smýšlení, abychom „dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohumilobé a dokonalé.“

Ježíš je náročný, protože chce naše skutečné štěstí. Všichni jsme povoláni ke svatosti, pouze svatí mohou obnovit lidstvo. Vybízáme vás, abyste se často dovolávali přímluvy svatých, kteří nás na cestě evangelia přešli.

-zkráceno-

Bližší informace o světovém setkání mládeže: <http://www.kolin2005.signalny.cz>